

ligemase, pidas teine pool uniltsat ühe maja ees, arst tegi ulse lahti ja astus sisse. Emand Rasmussen seisatas lauemini, waatas maja alnate poole ja saatis haigele oma soowimisi, kui tema ta ei teadnudli, kes see oli. Siis läks tema edasi, rõõmustas ennast sooja pääwapaiaste üle ja waatas lahkest wastatuliijate peale, kas nemad seda märkasivad või mitte. Kui tema aga Hansenite tuppa astus, siis ei olnud tema mitte enam emand Rasmussen, waid „wana Kadrina“. Tema oli praua Hanseni wanemate juures kaua, kaua aega teeninud.

Kui wana Kadrina tuppa astus, siis lohtus tema wailuse üle, mis seal walitses; kui ta kõik kodu oliwad, siis ei rääkinud keegi üht sõna. Praua Hansen ja kolm tütarlast istusiwad õmb-luse kallal, nende silmad ei wiiwinud aga oma töö peal, waid wahtisiwad enamist laua poole teise seina ääres, kus Nikolai, praua Hanseni poeg, istus ja kirjutas. Ka tema ei rääkinud sõna, nii hooltsast oli tema oma töö kallal.

Kadrina jäi lohe rahule, kui praua Hansen teda oma lõrwa sofa peale wõttis ja wailse healega rääkis, et Nikolai oma esimest sammu tegewa elu sisse astumas oli. Tema kirjutas ja palus üht lohta.

Nikolai oli hiljuti leeritatud ja pidi nüüd nii

ruttu kui võimalik, oma ema ja õdede heaks tööd tegema hakkama. Sellepärast kirjutas tema ja palus lohta ühe suure kaubamaja kontoris, ja et tema selle tähtsa töö juures segatud ei saaks, sellepärast oliwad kõik wait.

„Ja, kui Nikolai selle loha saaks,“ jostistas praua Hansen oma wõerale, „siis oleks tema elutee lahti!“ Ja siis rääkis tema, kuidas selle kaubaherra kontor üks kõige suurematest selles linnas olla, ja kuidas kaubaherra kõige nende eest ka edaspidi hoolt landa, kes tema teenistuses olnud, muidugi, kui nemad tublid ja ustatawad oliwad. Aga suuremat lootust ei wõida Nikolail selle loha peale olla, sest seda olla juba peale kolmkümmend tahtjat palunud. Praua Hansen oleks kergest eestkostjaid leidnud, aga see ei aitaks ühtigi, wõiks asja koguni weel ära rikkuda, sest kaubaherra ei sallida eestkostmisi; tema tahta kõiki oma enese silmaga näha. Sellepärast pidada kõik, kes seda lohta tahawad, temale ise kirjutama, et tema eisteks nende kirja näha saab; pärast lutsuda tema neid endid oma juure. Nüüd oli Nikolai juba laks kirja walmis teinud, mida tema, praua Hansen, wäga heaks pidanud; Nikolai ei olla nendega aga rahul olnud ja kirjutada nüüd kolmat.

Seal pani Nikolai sule käest maha ja oli walmis.